

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: Ing. P. S.
bytem X
proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2021, č. j. JMK 156716/2021, sp. zn. S-JMK 149364/2021/OD/Kš,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2021, č. j. JMK 156716/2021, sp. zn. S-JMK 149364/2021/OD/Kš (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán I. stupně“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 6. 9.

2021, č. j. ODSČ-89749/21-21, sp. zn. ODSČ-89749/21-PIS/V (dále jen „rozhodnutí o přestupku“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“), rozhodl tak, že se odvolání zamítá a prvostupňové rozhodnutí se potvrzuje.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. Renault, RZ: X., v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Bayerova 41 v Brně dne 11. 7. 2020 v 19:46 hod.; neznámý řidič porušil vodorovnou dopravní značku č. V 12a „Žlutá klikatá čára“, kde je zakázáno stání.
3. Za shora popsany přestupek provozovatele vozidla uložil prvostupňový orgán žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobci rozhodnutím o přestupku uložena povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalobce podal proti rozhodnutí o přestupku včasné a přípustné odvolání, které směřuje proti prvostupňovému rozhodnutí v celém rozsahu. Proto žalovaný přezkoumal rozhodnutí o přestupku v celém rozsahu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Po shrnutí dosavadního postupu ve věci se žalovaný vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám.
5. Žalovaný konstatoval, že se správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkami uplatněnými v rámci odporu. Pokud žalobce zpochybňoval způsob, jakým se správní orgán I. stupně vypořádal s interpretací pojmu „zastavení“, žalovaný k tomu uvedl, že z fotodokumentace ve spisu je průkazná doba stání minimálně v čase 19:46 až 19:53 hod. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu samotnou délku času uvedení vozidla do klidu při jeho zastavení ve smyslu § 2 písm. o) zákona o silničním provozu nelze vnímat samu o sobě. Vždy musí být současně splněny podmínky zjevnosti uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k nastoupení, vystoupení osob nebo k neprodlenému naložení či složení nákladu. Z oznámení o spáchání přestupku je zřejmé, že okolo vozidla nebyl žádný pohyb. Proto žalovaný považuje naplnění skutkové podstaty neoprávněného stání za zcela prokázané.
6. Dopravní značka č. V 12a neomezuje právo na stání lidem, kterým to dovolí majitel přilehlé nemovitosti, ale pouze zajišťuje, aby na vyznačené ploše bylo zakázáno stání. Správní orgán I. stupně prokázal naplnění materiálního znaku přestupku provozovatele vozidla. Poukaz na to, že vozidlo ve skutečnosti v chůzi po chodníku nikomu nebránilo, je bezpředmětný. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto je namístě trestat i stání

na chodníku ohrožující výkon práva chodců pohybovat se po chodníku, i když se zrovna v daném místě a v daný čas nemíjel dětský kočárek s invalidním vozíkem.

7. Pokud žalobce v odvolání namítal, že poskytl argumentaci vyvracející popis skutkové podstaty, jak ji prezentuje správní orgán I. stupně, žalovaný uzavřel, že prvostupňový orgán ve správním řízení opatřil takové důkazy, které s ohledem na povahu věci vedou s dostatečnou přesvědčivostí k závěru, že se obviněný přestupku provozovatele vozidla dopustil.
8. Dle žalovaného byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o přestupcích podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V řízení bylo bezpečně zjištěno, že je žalobce provozovatelem vozidla. Současně správní orgán I. stupně dostatečně prokázal, že žalobce porušil ustanovení zákona o silničním provozu, v důsledku čehož spáchal přestupek kladený mu za vinu. Tyto skutečnosti má žalovaný na základě podkladů obsažených ve správním spisu a na základě podkladů, jež shromáždil správní orgán I. stupně, za prokázané. Napadené rozhodnutí splňuje obsahové náležitosti podle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), a je zcela v souladu s právními předpisy.
9. Proto žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí jako správné potvrdil.

III. Žaloba

10. Žalobce především namítl, že již v rámci odporu poskytl prvostupňovému orgánu argumentaci vyvracející jeho popis. S tím se však prvostupňový orgán nevypořádal. Tudíž existují pochybnosti o skutkové podstatě skutku – případu tak, jak ji popisuje správní orgán I. stupně. V duchu zásady *in dubio pro reo* se žalobce jako provozovatel vozidla domnívá, že ho správní orgán nemohl shledat vinným ze spáchání přestupku.
11. Konkrétně uvedl, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že se prvostupňový orgán v rozhodnutí o přestupku dostatečně vypořádal s jeho námitkami. Takové konstatování neobsahující věcnou argumentaci považuje žalobce za nedostatečné. K tomu doplnil, že ve správním řízení argumentoval jak judikaturou Nejvyššího správního soudu, tak doktrinální literaturou. Přitom žalobce rozporoval naplnění skutkové podstaty neoprávněného stání; upřesnění skutkového stavu poskytl jak v odporu, tak v odvolání. Tvrdil, že neznámý řidič zastavil vozidlo na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému naložení a složení nákladu. Díky specifickému charakteru konkrétního nákladu a charakteru vjezdu do garáže domu mohla být doba nezbytně nutná delší, než doba, ve které se na místě vyskytovali strážníci městské policie. Bylo povinností správního orgánu buď tyto pochybnosti vyvrátit, anebo ve smyslu zásady *in dubio pro reo* konat ve prospěch žalobce a rozhodnutí zrušit.
12. Materiální podstata dopravní značky č. V 12a spočívá v umožnění vjezdu vlastníku nemovitosti do své garáže. Neznámý řidič však ve vjezdu zastavil s vědomím vlastníka nemovitosti. Tím nemohlo dojít k naplnění materiálního znaku přestupku. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v případě ohrožovacího správního deliktu postačí pouhé ohrožení zájmů chráněných zákonem, žalobce namítal, že v posuzované věci objektivně nemohlo dojít ani k vytvoření potencionálně nebezpečné situace; k ohrožení zájmů vlastníka nemovitosti dojít nemohlo, neboť žalobce ve vjezdu zastavil s jeho souhlasem. Kromě toho nemohl neznámý řidič zasáhnout do práv třetích osob,

protože náklad nakládal a vykládal právě pro majitele garáže, před kterou zastavil, a tudíž ho nemohl omezit.

13. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně žalobce požádal uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

14. Ve svém **vyjádření** ze dne 14. 4. 2022 žalovaný označil žalobu za nedůvodnou. Připomněl, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady. Zjištěný skutkový stav byl po právní stránce správně posouzen a v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce; žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Proto žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.
15. V **replíce** ze dne 3. 6. 2022 žalobce setrval na své dosavadní argumentaci. Je přesvědčen, že se žalovaný nevypořádal s námitkou postupu proti smyslu zásady *in dubio pro reo*. Žalobce má za to, že v žalobě a jejím následném doplnění poskytl argumentaci a důkazy, se kterými se žalovaný ani v jednom bodě ve svém vyjádření nevypořádal.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

16. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Na základě oznámení podezření ze spáchání přestupku doplněného o příslušnou fotodokumentaci vyzval správní orgán I. stupně dne 15. 9. 2020 žalobce jako provozovatele vozidla, aby uhradil částku ve výši 500 Kč, případně sdělil totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Současně žalobce poučil ve smyslu § 125h odst. 5 až 7 zákona o silničním provozu. Žalobce však ve stanovené lhůtě určenou částku neuhradil a ani nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla. Proto správní orgán I. stupně přestupkové řízení vedené proti neznámému řidiči zastavil.
17. Poté prvostupňový orgán příkazem ze dne 4. 2. 2021 zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla, proti kterému podal žalobce včasný odpor. Správní orgán I. stupně tudíž pokračoval v řízení o přestupku provozovatele vozidla. Přípisem ze dne 16. 7. 2021 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o provedení dokazování mimo ústní jednání. Současně jej vyzval k seznámení se a vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Žalobce se dostavil k nahlížení do spisu a vyjádřil se k podkladům rozhodnutí. Následně prvostupňový orgán vydal rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce odvolal.
18. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí jako správné potvrdil.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
20. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu vycházel soud ze správního spisu předloženého žalovaným.

21. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (resp. nevyjádřili výslovný nesouhlas) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
22. Žaloba **není důvodná**.
23. Z žaloby (resp. jejího doplnění) je zřejmé, že žalobce brojil proti rozhodnutí správních orgánů z vícero důvodů. Z obsahu doplnění žaloby lze dovodit dvě skupiny žalobních námitek. V první řadě žalobce rozporoval skutkový stav věci zjištěný žalovaným. Namítal, že již v rámci odporu přestřel správním orgánům vlastní verzi skutkového stavu. Konkrétně tvrdil, že neznámý řidič zastavil vozidlo na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému naložení a složení nákladu. Z důvodu specifické povahy nákladu a charakteru vjezdu do garáže domu, pak mohla být doba nezbytně nutná k naložení a vyložení nákladu delší, než doba, po kterou se na místě vyskytovali strážníci městské policie. Těmito skutečnostmi se však správní orgány nezabývaly a odmítly ji ve svých rozhodnutích zohlednit.
24. Nejprve krajský soud přestře rozhodnou právní úpravu ve věci. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu: *„Provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*
25. Podle odst. 2 téhož ustanovení: *„Provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.“*
26. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu dále platí: *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“* V souzené věci touto jinou povinností vyplývající z hlavy II zákona o silničním provozu je povinnost upravená v § 4 písm. c) téhož zákona, tj. *povinnost řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
27. Z výroku o vině prvostupňového rozhodnutí se podává, že neznámý řidič porušil vodorovnou dopravní značku č. V 12a „Žlutá klikatá čára“, která vyznačuje plochu, kde je zakázáno stání. Sporným v posuzované věci učinily strany to, zda byla skutková podstata neoprávněného stání naplněna. Jinými slovy se jedná o to, zda lze jednání neznámého řidiče spočívající v odstavení vozidla považovat za „stání“ ve smyslu zákona o silničním provozu, nebo je naopak nezbytné na jednání neznámého řidiče nahlížet jako na „zastavení“ v duchu téhož zákona. Vodorovná dopravní značka č. V 12a pak zakazuje pouze stání, nikoliv však zastavení.
28. Zákon o silničním provozu v § 2 písm. o) zastavení definuje jako *uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu.* Stání potom § 2 písm. n) téhož

zákonu vymezuje negativně, a to jako uvedení vozidla do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení.

29. Za účelem spolehlivého určení formy uvedení vozidla do klidu je nutné vycházet ze všech skutkových okolností případu. V nyní posuzované věci se jedná o přestupek provozovatele vozidla, jehož projednání je v souladu se zákonem možné pouze za předpokladu, že došlo k porušení pravidel silničního provozu řidičem, jehož totožnost nebyla zjištěna. Z povahy věci lze tedy vycházet z toho, že v době zdokumentování přestupkového jednání ze strany policistů se řidič vozidla v jeho blízkosti nenacházel, resp. nedostal se do kontaktu s policisty. V opačném případě by totiž standardně došlo k jeho ztotožnění, což by se následně projevilo při projednání přestupku, ať už přímo na místě nebo ve vazbě na jeho oznámení příslušnému správnímu orgánu.
30. Krajský soud důsledně přezkoumal obsah správního spisu a dospěl k následujícím závěrům. Z oznámení o spáchání přestupku nevyplývají žádné indicie v tom směru, že by se v rozhodnou dobu ve vozidle, případně v jeho bezprostřední blízkosti, nacházela osoba, která ho na daném místě zaparkovala. Ke stejnému závěru lze dospět též na základě policejní fotodokumentace, na které je vozidlo a jeho okolí z více stran zachyceno. Rovněž není na přiložené fotodokumentaci jakkoli patrné, že by neznámý řidič učinil sebemenší pokus o doložení toho, že se jedná o časově omezené zastavení [např. použitím výstražných světel či zanecháním vzkazu za čelním sklem obsahujícím důvod zaparkování (kupř. stěhování) či telefonní číslo, na kterém je řidič po dobu zastavení dosažitelný]. Současně je nutné zohlednit, že příchod hlídky strážníků městské policie na místo zjištěného přestupkového jednání, pořízení fotografií vozidla a čas spojený s odchodem z místa spáchání přestupku je déletrvající proces. Ostatně, jak plyne z přiložené fotodokumentace, jen samotné pořízení fotografií vozidla trvalo přinejmenším 7 minut.
31. Na podporu žalobcem uváděného skutkového stavu potom dle krajského soudu nesvědčí ani skutečnost, že žalobce v žádném z podání učiněných ve správním řízení ani v řízení před soudem blíže nespecifikoval tvrzený náklad, který měl v inkriminovaném místě vykládat. Vždy hovořil výhradně o nákladu „specifického charakteru“. Přitom lze předpokládat, že když se žalobce opakovaně (poprvé tuto argumentaci uplatnil již v odporu) odvolával na manipulaci s nákladem specifického charakteru, od čehož ostatně dovozoval potřebu delšího pobytu vozidla na zákazu stání, nehovořil by o nákladu pouze v obecné rovině, nýbrž by náklad konkrétněji specifikoval, např. zda se jednalo o náklad větších rozměrů (kupř. kus nábytku), větší hmotnosti (kupř. pytle cementu) či většího počtu kusů (kupř. nákup umístěný ve vícero taškách). Právě povaha nákladu pak představuje klíčový faktor pro posouzení doby nezbytné pro jeho vyložení či naložení. Je zcela zřejmé, že jiný časový úsek jistě zabere vyložení jednoho kusu cestovního zavazadla v porovnání s kartónovými krabicemi naplněnými stěhovanými věcmi. Žalobce však svá tvrzení v tomto směru neupřesnil, a není úlohou soudu, aby tyto okolnosti dále zjišťoval, pokud žalobce nenabídl ani žádné důkazní návrhy ke zjištění těchto okolností.
32. Kromě časového hlediska je nutné vzít do úvahy také samotnou povahu jednání spočívajícího v zastavení vozidla, které je zákonem striktně spojováno s neprodleným nastoupením nebo vystoupením přepravovaných osob, anebo s neprodleným naložením či složením nákladu. V tomto ohledu je zapotřebí odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 134/2018-29 (rozhodnutí je dostupné na

www.nssoud.cz), ve kterém tento soud dovodil, že: „Z citované úpravy tedy vyplývá, že o zastavení se jedná pouze tehdy, pokud je vozidlo uvedeno do klidu na dobu nezbytně nutnou k tam vyjmenovaným účelům, přičemž podmínku nezbytně nutné doby Nejvyšší správní soud ve vztahu k určení maximálního přípustného času spojuje i s otázkou zjevnosti naplnění účelu tohoto uvedení vozidla do klidu, a to s ohledem na skutečnost, že zastavené vozidlo představuje překážku v provozu, která je však s ohledem na místní poměry a při zvážení okolností situace povolena, a to právě pro výše uvedený omezený účel. Takto vytvořená překážka provozu je tedy přípustná pouze po omezenou dobu. Jestliže je takto vytvořená překážka provozu akceptovatelná po omezenou dobu, zákonodárce zjevně preferuje zajištění plynulosti provozu, ze kterého s ohledem na místní poměry dovoluje dočasnou výjimku v podobě umožnění uvedení vozidla do klidu. Takto chápanou výjimku je však nutné vykládat a aplikovat zjevně restriktivně, protože jinak by se jednalo o obrožení plynulosti provozu. [...] Samotnou délku času uvedení vozidla do klidu (tj. výše uvedených 30 minut) tak nelze vnímat absolutně (či samu o sobě), nýbrž vždy musí být současně splněny podmínky zjevnosti uvedení vozidla do klidu na nezbytně nutnou dobu k neprodlenému nastoupení, vystoupení osob nebo k neprodlenému naložení či složení nákladu.“

33. O naplnění požadavku zjevnosti pak lze dle relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2020, č. j. 9 As 205/2019-33) hovořit ve dvou případech: 1) pokud řidič zůstává ve vozidle nebo v bezprostřední vzdálenosti, nebo 2) pokud řidič zajistil, aby bylo z okolností zřejmé, že došlo pouze k zastavení (např. nechal lístek s kontaktem na sebe za sklem nebo je u vozidla náklad).
34. Pokud žalobce v průběhu správního řízení i v podané žalobě argumentoval tím, že na vodorovné dopravní značce č. V 12a zastavil po dobu nezbytně nutnou k neprodlenému složení a naložení nákladu, krajskému soudu se taková skutková verze jeví jako zcela nepravděpodobná. Z fotodokumentace pořízené příslušníky městské policie nevyplývá, že by se v bezprostředním okolí vozidla ani v blízkosti garáže opatřené zákazem stání nacházel jakýkoliv náklad, případně jeho část. Z pořízených fotografií dále neplynou ani žádné známky nějaké činnosti spočívající v manipulaci s údajným nákladem. Na fotografiích nejsou vidět např. zbytky obalového materiálu, okolí garáže není nijak znečištěné, odstavené vozidlo nemá otevřené dveře zavazadlového prostoru, uvnitř vozidla nelze vidět části nesloženého či již naloženého nákladu apod. Stejně tak řidič ve vozidle nezanechal žádný vzkaz, jímž by ostatní účastníky silničního provozu o zastavení pro účely složení a naložení nákladu informoval. Jestliže žalobce náklad vzlal majiteli garáže (resp. bytového domu), lze dle soudu očekávat, že by na fotografiích byla vidět otevřená garážová vrata (či vchodové dveře), pokud měl být náklad vnesen právě do prostor garáže či bytového domu. V posuzovaném případě tomu tak nebylo, přičemž jak vrata od garáže, tak vchodové dveře od domu jsou na fotografii zavřené.
35. Krajský soud tedy uzavírá, že kromě sdělení žalobce neexistují žádné okolnosti nasvědčující tomu, že by řidič skutečně pouze „zastavil“. Za situace, kdy žádné takové okolnosti zřejmé nebyly, neměly správní orgány důvod o zjištěném skutkovém stavu pochybovat. Správní orgány neměly povinnost aplikovat zásadu *in dubio pro reo*, neboť skutkový stav spočívající v neoprávněném stání byl z pohledu krajského soudu zjištěna dostatečně určitě a bez důvodných pochybností. Proto správní orgány nepochybily, pokud neprovedly další dokazování; takový postup by byl s ohledem na shora citované judikaturní závěry a skutkové okolnosti případu nadbytečný. Krajský soud tudíž

neshledal námitku žalobce stran nedostatečně zjištěné a prokázané skutkové podstaty neoprávněného stání (formální stránky přestupku) důvodnou. Kromě toho ani sám žalobce k prokázání popisovaného skutkového stavu (tj. že neznámý řidič ve vjezdu do garáže pouze zastavil, a nešlo tudíž o stání) nepředložil ani nenavrhoval žádné konkrétní důkazy, např. výslech majitele domu, pro jehož potřeby měl být náklad složen.

36. Dále se krajský soud zabýval skupinou námitek brojících proti (ne)naplnění materiálního znaku přestupku. Žalobce staví svou argumentaci na tom, že neznámý řidič před vjezdem do garáže chráněným zákazem stání odstavil vozidlo s vědomím a souhlasem vlastníka garáže. Proto nemohl neznámý řidič zasáhnout do práv vlastníka garáže (nemovitosti) ani třetích osob. Tudíž k naplnění materiálního znaku přestupku dojít nemohlo. Žalobce nesouhlasí s vyhodnocením společenské škodlivosti jednání neznámého řidiče tak, jak ji v řízení o přestupku provozovatele vozidla provedly správní orgány.
37. Krajský soud k tomu uvádí, že v nyní projednávané věci se jedná o přestupek provozovatele vozidla, nikoliv samotného řidiče, jehož totožnost nebyla ze strany žalobce na výzvu správního orgánu sdělena. Tato skutečnost má vliv rovněž na hodnocení dalších okolností spáchání přestupku, včetně absence zavinění a zohlednění míry společenské škodlivosti (materiální stránka přestupku). Z toho důvodu není zásadně povinností správních orgánů hodnotit subjektivní či materiální stránku jednání neznámého řidiče, protože předmětem posouzení je v tomto řízení pouze porušení povinnosti provozovatele vozidla, a to na principu objektivní odpovědnosti.
38. Povinností zkoumat společenskou škodlivost taktéž v případě přestupku provozovatele vozidla se podrobně zabýval zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 4. 10. 2022, č. j. 34 A 35/2020-31. Krajský soud v citovaném rozsudku dospěl k jednoznačnému závěru, že: *„I přestupek provozovatele vozidla, jakkoli je založen na odpovědnosti objektivní, tedy musí naplňovat určitou míru společenské škodlivosti. Tu lze odvozovat z typové škodlivosti, která vychází z potřeby zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. I u těchto přestupků je tak na místě vyhodnocovat, zda v konkrétním případě vůbec byl chráněný veřejný zájem ohrožen. Jakkoli případná absence tohoto hodnocení nemusí v běžně se vyskytujících případech představovat vadu s dopady do zákonnosti rozhodnutí o přestupku, u přestupků se specifickými okolnostmi je takové posouzení zcela na místě.“*
39. Tento závěr koresponduje s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který například ve svém rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, konstatoval, že: *„Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).“* V pozdější judikatuře Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020-26) byly tyto závěry v podstatné míře potvrzeny, a to již ve vztahu k nové obecné právní úpravě odpovědnosti za přestupky obsažené v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů.

40. V případě přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu lze z hlediska tzv. materiálního znaku přestupku hovořit o existenci tzv. typové společenské škodlivosti, která může být v zásadě dovozována toliko ze samotného porušení zákonem stanovených povinností, což bylo ostatně reflektováno také při stanovení výše uložené pokuty na spodní (zákonné) hranici. V opačném případě by totiž nastala absurdní situace, kdy by přestupek provozovatele vozidla nemohl být *de facto* vůbec postihován, a to s odkazem na skutečnost, že pouhé porušení zákonem stanovených povinností není dostatečným důvodem pro naplnění materiální stránky daného druhu přestupkového jednání. S ohledem na specifickou povahu právní odpovědnosti provozovatele vozidla tak nejsou žalobcem uváděné okolnosti (souhlas majitele nemovitosti s odstavením vozidla, nemožnost zásahu do práv třetích osob) v posuzované věci relevantní; naplnění materiální stránky přestupku neznámého řidiče se v případě přestupku provozovatele vozidla zpravidla neposuzuje.
41. Lze proto zcela souhlasit se závěry správního orgánu I. stupně, který v odůvodnění rozhodnutí o přestupku konstatoval, že argumenty ohledně materiální stránky přestupku uvedené v odporu měl a mohl uplatnit řidič vozidla, pokud by byla sdělena jeho totožnost a dostavil se k řešení přestupku. Správní orgány se tedy materiálním znakem přestupkového jednání žalobce v dostatečné míře zabývaly. Pro provozovatele vozidla platí jen a pouze liberační důvody jednoznačně uvedené v zákoně. Naplnění některého z liberačních důvodů ve smyslu § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu však správní orgány neshledaly. Ostatně ani sám žalobce v průběhu správního řízení ani řízení před soudem žádné důvody, jejichž prokázáním by se odpovědnosti provozovatele vozidla zprostil, netvrdil.
42. Závěrem tedy krajský soud uzavírá, že správní orgány postupovaly správně, pakliže vycházely z toho, že dotčená povinnost řidiče vozidla byla ze strany neznámé osoby porušena, pročez tak byla splněna nezbytná podmínka pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla. Hodnocení míry ohrožení či porušení jiných chráněných zájmů by mělo své místo především v řízení ve věci přestupku řidiče vozidla, které však nelze s řízením vůči jeho provozovateli věcně ani procesně zaměňovat.

VII. Závěr a náklady řízení

43. Z výše uvedených důvodů krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen,

který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. srpna 2023

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce